

Уривок

Іван Бунін

Я бачу у вікно громаддя хмар,
Холодних, білосніжних, як зимою,
І ніжно-голубе, яскраве небо.
Осінній день погожий, і на північ
Відходять хмари. Клени золоті
І під балконом дві березки білі
Просвічують на небі всохлим листям.
На них блищать крижинки, мов кришталь,
Які під сонцем тануть; а за домом
Бує вітер... Двері на балкон,
Що вже давно заклеєні на зиму,
Подвійні рами і гарячі печі -
Все дім від холоднечі захищає.
А сад порожній у полоні вітру,
Що, листя розмітаючи в алеях,
Гудить в старих березах... Світлий день,
Та холодно, - до снігу недалеко.

Я згадую нерідко осінь півдня...
Тепер на морі Чорному постійно
Бушують бурі: тьмяний сонця блиск,
Скелясті береги, прибій шалений
І піна, що виблискує на хвилях...
Ти пам'ятаєш берег у оздобі
Її немов би сніжної гряди?
Бувало, до води ми збіжимо
І ловимо жадібно вільний вітер,
Що свіжість і бадьорість нам дає.
Зриває він із хвиль солоні бризки,
Вологим пилом сповнює повітря
І сніжних чайок носить угорі.
Ми кричимо крізь шум йому назустріч;
Він з ніг збиває й заглушає голос,
А нам, як птахам, весело і легко...

Усе це сном ввижається тепер.

Переклад Олександра Грязнова